

Út egymagadban.

Az út hosszú volt, szürkén, unottan kanyargott. Az ég fehér volt, és hangtalanul, meg-megtörő fénnel remegett. A táj végtelenül nyúlt el a látóhatár széléig, - narancssárga, fekete rettenettel szorította az utat...

Nem volt élet, nem volt halál, színek voltak és szorongás, a színek nem akartak boldogságot, megnyugtató nyugalmat. Semmit sem akartak, csak tettek. A fekete megfogta az agyad, a narancssárga átharapta a torkod, a piszkos halványzöld simogatott, de te reszkettél, az idegen fehér ég nem engedte, hogy lélegezz.-

Nem engedték. De te nem is voltál sehol...Nem volt itt senki és semmi, csak a színek...

Órák teltek el ebben a váró némaságban, - és akkor a látóhatár szélén feltűnt egy apró fekete pont. Te voltál.

A pont megnagyobbodott, megnyúlt. Már nem pont volt – vonal.

A vonal format öltött, - ember lett. Te voltál.

Arcod szép volt, egyetlen nyomasztó tulajdonsága – a környezet színei visszatükröztek rajta. Szép voltál és magárahagyott. Te akartad. Megszüntetted a kapcsolatokat. Mindenkiel. Nyomasztó teher volt számodra – elfogadni, ami van. Nem tudtál mindig figyelmet hazudni, nem tudtál mindig okos és szolgálatkész lenni azokkal szemben, akik körülvettek, és akik csak annyira szerettek, amennyire éppen szükségük volt, s amennyire te szeretted őket...Furcsa voltál, ők nem ezt várták, ők azt akarták – ugyanúgy tégy, mint annyi más, és kinevettek, és butának tartottak, amikor elzárkóztál. Pedig szeretni akartad őket – de csak mértékkel, mindenkit annyira, amennyit megéredemel, s amennyi belőle az őszinteség. Szeretted őket, de nem tárhattad ki magad, nem mutathattad meg – ezt akarom. Ők nem látták. Azt hitték – olyan vagy, mint mindenki: Üres és kicsit-őszinte, csak a felszínnek élő. Butának tartottak, a barátod: senkinek is. Te nem tudtad megmagyarázni – ez nem igaz. Azt megmagyarázni, amit érzünk, eltölt bennünket, vezérel – nem lehet. A magyarázat megöli az érzést, visszaszorítja, pózolni kezd, színészkedni, vélt, vagy kitalált dolgokat fűz hozzá. Nem kell beszélni, érezni kell, hinni. A barátod nem hitt, mert nem értett, mert más volt, és te szeretted őt. Nem voltatok: “senkik”. Sokszor elkeseredtetek a senkik világán, a szebbet akartátok, változtatni akartatok...De az volt a baj, hogy rájöttél: ez csak szájjáratás; megundorodtál, ha olyan gondolat ütötte meg a füled, amit már sokszor hallottál -, visszagubóztál önmagadba...Azért aránylag megvoltatok, de téged bántott, hogy csak ennyi a barátság. Kétségbeestél, hogy nem tudsz többet mutatni – elhallgattál, menekültél...Elképzelted a jövőt – a szépet, láttad az utat, és láttad magad magasan, nagyon. Úgy örültél akkor. Pillanatokig – mert utána megijedtél: mi lesz, ha mégsem leszel ott fönn. És amikor odaképzelted magad: gondoltál másra? Társaidra, az emberekre – vagy csak önmagadra?... Néha egészen okos voltál, egy darabig elviselted, ami van, de nehezen bírtad. Kellet valaki – megtaláltad. Egyetlen hibád volt – nem mindig hittél benne. Nem érezted mindig – ő egy biztos pont. Hogyan akartad, hogy mások higgyenek neked anélkül, hogy te megmagyarázod – mi van, ha te sem hittél fenttartás nélkül? Szeretted...

És egyszer, mintha fejbeütöttek volna – komoran, némán elindultál az úton – otthagya mindenkit.

Jöttél.

A színek átfontak, nehezen lélegeztél – féltél, de a cél ott lebegett előtted. Nem láttad, de tudtad – Nagy leszek. Nem jutott eszedbe: - minek. Nincs is nagyság – egymagunkban nincs. Nem – hogy vissza kell fordulnod, mert a színek vadak – Rángatózni kezdenek-

-Az ég szaggatott lüktető ritmusban gyengíti a fényt –
a sárga vibrálni kezd,
a fekete vonaglani
a zöld egyre vadabbul simogat –

Iszonyodva ugrál a szemed, ide villan, - oda,
arcod eltorzul,
agyad elkábul-
elvágódsz.

Lehunyod szemed . Vágyakozva fűrod kezéd közé arcod, nincs aki megsimogasson,
azt a kezet nem találod. Fekszel egy darabig, majd megnyugodva felkelsz –
És nyugodtan, lassan elindulsz visszafelé.